

som muligt i en ung Alder at faae Underretning om, at de ikke kunne komme til at avancere. Det er heldigt for Statsjernen, at den bliver besat med yngre Kræfter, ifødetfor, at nu — som meget hyppigt er Tilfældet — en Mand rykker op i de høieste og mest betroede Stillinger — navnlig i de i Virkeligheden mest byrdefulde Stillinger, Kontorchestillingerne — i en Alder, hvor Kræfterne vel ingenlunde ere aftagne, men dog kunne forudsættes at ville affåge inden atffor lang Tid, — og det er fordelagtigt for Statskassen, at de pensionsberettigede Embedsmænd ansættes i en forholdsvis ung Alder, thi derved vil de Pensionsberettigedes Antal formindskes. Dersom man vil gaa radikalt tilværks i dette Forhold, kan man jo sætte Aldersgrænser paa samme Maade som man har gjort det i Hæren. Jeg vilde i og for sig ikke finde det hensigtsmæssigt og ønskeligt, at man skulde gribe dertil, ifjøndt paa den anden Side maaste Regjeringen selv fra sit Standpunkt kunde ønske at have en Støtte mod de paagjældende Personers Fordringer i selve Aldersgrændsen. Den vilde jo derved være istand til at friggjøre sig for de personlige Fordringer og det personlige Tryk, som en Minister og i det Hele taget de overordnede Embedsmænd vanskeligt kunne undgaa i slige Forhold. Paa den anden Side er det jo aabenbart, at der findes saa mange Undtagelser derfra, at en almindelig Regel, der gik i samme Retning som i Militæretaten, vilde være uheldig. Derimod vilde det være ønskeligt, at Ministerierne selv, ikke som usværgelig Regel, men som Grundsætning, vilde forsøge at sætte sig saadanne Aldersgrænser, og da navnlig den, at i Almindelighed ikke Nogen skulde kunne opnaa kongelig Ansættelse som Embedsmænd efter 30 Aars Alderen; en Mand, der er over 30 Aar, hrnde inden den Tid have Underretning, om han kunde blive Fuldmægtig, eller han ikke kunde vente at blive det i en temmelig nær Fremtid. Derved vilde han have et Blik om at gaa sin Vej og søge andet Erhverv itide, hvilket jo ikke falder saa vanskeligt i en Alder under 30 Aar, hvormod det jo meget ofte falder vanskeligere, jo længere man rykker op i Alder. Dette hele Forhold, som man nu beraaber sig paa, søger man nu at støtte gjennem det foreliggende Forflag. Jeg vilde bestragte det som i høieste Grad uheldigt, hvis Lovgivningsmagten vilde indlade sig paa at støtte og tage dette Motiv for godt, som her er ansørt. Vi maa tværtimod sige til Regjeringen: Søg at komme bort fra dette Forhold. Det er ikke os, der have fremkaldt det, men det er Ministerierne selv, der have fremkaldt det. Det er ikke nogen Følge af, at de pensionsberettigede Embedsmænds Antal er blevet indskrænket men en Følge af den Maade, hvorpaa Ministerierne have anvendt Loven af 1870, og af den Maade, hvorpaa de have behandlet dette Forhold, idet de ikke have draget Konsekvensen af den Indskrænkning

i de pensionsberettigede Embedsmænds Antal, der fandt Sted i 1870. Den maatte have ført til, at Ministerierne vare gaaede ad den Vej, jeg her har antydnet, eller om ikke ganske den samme saa dog en lignende Vej. Hvad den Forberedelse angaar, som udkræves til de paagjældende Stillinger, gjælder noget Lignende. Det er ikke Lovgivningsmagtens Skyld, at Forberedelsen til særlige juridiske Embeder og forøvrigt mange andre tage saa lang Tid, tværtimod er det et Forhold, man maa beklage; men det er Administrationens Skyld, og naar Administrationen nu kræver, at vi skulde tage Hensyn hertil ved Lønningslovene og derved paa en Maade sanktionere dette Forhold, tror jeg, at vi fra vor Side maa sige: Nei, søg at ændre Aarsagen, og forlang ikke vor Sanktion dertil. Hvad dernæst det Kredie angaar, nemlig de sørgede Fordringer til Livet og den Forhøielse af Prisen paa Livsforsødenhederne, der er indtruffet i Løbet af 25 Aar, da har jeg allerede sagt, at disse 25 Aar vil jeg slet ikke se hen til, ligesom jeg heller ikke tror, at Folkethinget eller Lovgivningsmagten kan se hen dertil, men kun se hen til de sidste 10 Aar, og hvad disse angaar, kan jeg ikke se, at Fordringerne til Livet ere stegne i disse. Derimod er ganske sikkert Prisen paa Livsforsødenhederne steget noget, og dertil mener jeg, at Hensyn bør tages. Det er en Selvfølge, at, naar vi villes lønne vore Embedsmænd paa samme Maade, som i 1870, maa vi give dem et noget større kontant Beløb, end vi gave dem i 1870; men, naar man indskrænker de Fordringer, man ere berettiget til at stille, hertil, vil rigtignok Forhøielsen blive betydelig ringere end den, der kræves fra Regjeringens Side og fra den Side, som det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds var Organ for. Men ved Siden heraf er der en anden Fordring, der meget afgjørende maa stilles, og det er den, at Embeds- og Bestillingsmændens Antal, særlig i Ministerierne væsentlig indskrænkes. Herved tænker jeg ikke paa de pensionsberettigede Embedsmænd, men paa Personalet i det Hele. Det er en Fordring, der allerede blev stillet i 1870 fra det daværende Lønningsudvalgs Side og blev stillet enstemmigt af dette Udvalg, hvori alle de daværende Sider og Partier i Rigsdagen havde deres Repræsentanter; særlig var den Side, man dengang kaldte Højre og maaste endnu benævnes ved samme Navn, repræsenteret af 2 fremvægende Mænd, af hvilke den ene er det erede Medlem for Densø Amts 1ste Valgkreds (København). Med den erede Formands Tillæbelse skal jeg af Betænkningen blot oplæse et enkelt Punkt, som er blevet berørt idag og som Udvalget i 1870 særlig havde sin Opmærksomhed henvendt paa. Der staar i denne Betænkning: „Den Skik, som i alt Fald for en Del af Ministerialkontorerne for Tiden hersker, at navnlig de overordnede Embedsmænd besøge en Mængde af deres Forretninger